

της ἐκρήξεως αὐτῶν, πάντα δὲ ταῦτα νὰ ἐκτελέσωσιν ἐν ἄκρᾳ σιγῇ.

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ ρωμαϊκὸν ἀνδραγάθημα ἡ δρᾶξ ἐκείνη τῶν ἀνδρῶν τὸ ἐξετέλεσεν.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε ζοφερωτάτη, χάρις εἰς τὴν νοσηνίαν. Ἐν τούτοις ἀναντίρρητον ἦτο ὅτι οὐδὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου ἤθελον ἐκτελέσει, χωρὶς οἱ ἐχθροὶ νὰ ταῦς ἐννοήσωσι. Δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψει τὰ ἀπρόοπτα.

Καὶ ὅμως ἀπρόοπτόν τι ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Περὶ τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτὸς αἰφνιδίως ἐν τῇ μέσῃ τοῦ πυκνοῦ σκότους ἔλαμψεν ἀστραπὴ φωτίσασα μὲ τὴν πελιδνὴν λάμψιν τῆς παχέας ὁμβροφόρα νέφη. Ἡ βροντὴ ἤχησεν ὑποκώφως ἀνευ προοιμίων, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς παρὰ τὸν τροπικὸν χώρας. Τὸ ζοφερὸν στερέωμα ἐφάνη ταπεινούμενον μέχρι τῆς γῆς, ἐνῷ ἡ θύελλα, ἐκσπῶσα διὰ μίαν, ἐπλήρου τὴν νῆσον καὶ τὴν θάλασσαν διὰ τῶν φοβερῶν αὐτῆς ἤχων.

— Ὅλα μᾶς εὐνοοῦν! ἐψιθύρισεν ὁ Κλέτος, ὅστις ἤδη προσήρμοζε μίαν κλίμακα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς τάφρου. Ἄν κατορθώσωμεν νὰ περάσωμεν ἄλλα ὀκτὼ μέτρα ἐπάνω, τὸ πρῶτ' ἂν εὐρεθοῦν οἱ φίλοι μας εἰς μεγάλην ἀναστάτῳσιν.

Οὐχ ἤττον ἐξ ὑπερβολικῆς περισκέψεως ἐφρόντιζον νὰ προχωρῶσιν ἀνὰ ἐν βῆμα κατὰ τὸ μεταξὺ δύο ἀστραπῶν διάλειμμα.

Τέλος ἡ ὁμάς εὐρέθη ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ὀχύρωμα μετὰ τῶν κλιμάκων καὶ δύο τορπιλλῶν.

Ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς ἀναρριχίσεως.

Οἱ χονδροὶ κάλαμοι μὲ τὰς ὀξείας τῶν αἰχμᾶς πρὸς τὰ κάτω ἦσαν ἔμπροσθέν των ἀπειλητικοί.

Ὁ Κλέτος, ὅστις ἦτο ὁ μᾶλλον εὐκίνητος, ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ δύο ἐξ αὐτῶν.

Τὸ ἔργον δὲν ἦτο μικρόν. Εὐθύς ὡς ἀντήχησαν οἱ πρῶτοι μυκηθμοὶ τῆς τρικυμίας οἱ πολιορκηταὶ ὤρμησαν ἐκτὸς τῆς τάφρου. Πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπε νὰ προσέξωσιν ὅπως μὴ φανῶσιν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν. Φθάσας εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὀχυρώματος ὁ Ζιλδὰ κύψας ἐβοήθησε τὸν Κλέτον, ὅπως ἀνέλθῃ οὗτος δὲ ἐπωφελούμενος ἐκ τῶν ἰνδοκαλάμων καὶ ἐκ τῶν εὐλυγίστων κλώνων κατάρθωσε ν' ἀναρριχῇ καὶ νὰ προσδέρῃ στερεῶς διὰ σχοινίων ἀπ' ἐνὸς τῶν πασσάλων τὴν κλίμακα. Στρέφων δὲ αὐτὴν κατόπιν τὴν ἀνήγειρεν ὀρίζοντίως, ἐνῷ ἕτερος ναύτης ἀναρριχῆθαι προσέθεσε στερεῶς καὶ τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον.

Ἄλλ' ἀπομένει τὸ δυσκολώτερον, διότι ἐπρόκειτο ν' ἀνυψώσωσι μέχρι τοῦ ἀπαιτουμένου μέρους τὸ περιεχόμενον τῶν τορπιλλῶν, ἐκ τῶν προτέρων ἐγκλεισθὲν εἰς δοχεῖον ἐκ λευκοσιδήρου, μετὰ σπουδῆς μολυβδοκολληθέν. Δι' ὀλίγων κτυπημάτων σκαπάνης οἱ ναῦται διέτρησαν τὸ ἐπίχωμα, τὰ δύο ἐκρηκτικὰ δέματ' ἀπέτεθησαν ἐκεῖ, ἔπειτα προσηρμόσθησαν τὰ σύρματα τὰ συνδέοντα αὐτὰ μετὰ τῆς στήλης. Ταῦτα πάντα ἐτελέσθησαν ἐν τῇ

μέσῃ τοῦ πατάγου τῆς θυέλλης, ὑπὸ τὸν πυκνὸν ζόφον, ὅστις ἀπὸ τοῦ συντεταγμένου οὐρανοῦ ἐφαίνετο κατερχόμενος ἐπὶ τῆς γῆς ὡς νέφος ἐξ ἀσβόλης.

Τὸ ἐπιχείρημα ἐπέτυχε πληρέστατα. Οἱ ναυροὶ Σῖναι ἠρκέσθησαν μόλις νὰ διακόψωσι τὸν ὕπνον των, ὅπως ρίψωσιν εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε δύο ἢ τρεῖς πυροβολισμούς, ὧν ὁ κρότος ἐξηφανίσθη ἐν τῇ μέσῃ τῶν ὠρυγῶν τῆς τρικυμίας.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ ἐπιθεσις ἐγένετο μετ' ἄκρας ἐπιτυχίας. Τέσσαρες λόχοι πεζοναυτῶν καὶ δύο λόχοι τοῦ ξένου λεγεῶνος, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τριακοσίων ναυτῶν, προσήγγισαν ἀκροβολιστικῶς τὰς ἐχθρικὰς γραμμὰς. Αἰφνης αἱ δύο τορπιλλοὶ ἐξεργάγησαν σχηματίζουσαι ρῆγμα εἰς τὸν περίβολον. Μία μόνη ἐφοδος ἤρκεσεν. Οἱ τρισχίλιοι ἄνδρες τοῦ στρατηγοῦ Τσάγκ-Σι-Τσιγκ δὲν ὑπέμειναν τὴν ὀρμὴν τῶν ἐφορμώντων καὶ τὸ πρῶτον ὀχυρωματικὸν ἔργον τῶν σινικῶν γραμμῶν ἐκυριεύθη.

[Ἔπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOS

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὅταν θὰ εἶμαι διεzeugμένη θὰ μὲ νυμφευθῇτε. Ἐγὼ θὰ σὰς εἰπῶ πότε θὰ εἶνε καιρὸς πρὸς τοῦτο, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ. Τὰ χρήματά σας μεθ' ὧν τῶν ἀποδείξεων τοῦ ἐγκλήματός σας, θὰ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας ἐκείνου, ὅστις καὶ τώρα κατέχει αὐτά, ἐγὼ δὲ θὰ τὰ παραλάβω ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνας τότε μόνον ὅταν σὰς ὑπανδρευθῶ. Ἀκολουθῶς τὰ χρήματα ταῦτα δὲν θ' ἀνήκωσιν εἰς ὑμᾶς, ἀλλὰ θὰ ἦνε ἰδικά μου, καλῶς ἀποκτηθεῖσα περιουσία, αἱ δὲ ἀποδείξεις θὰ μείνωσι εἰς τὰς ἰδίας ἐκείνας χεῖρας.

— Καὶ διατί πάλιν τοῦτο; διὰ νὰ μοῦ στερήσῃτε τὴν ἡσυχίαν μου; ἀλγινῶς ἐξέφραεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ὅχι, ὄχι δι' αὐτό, εἶπεν ἀνασκευάζουσα αὐτὴ, ὄχι δι' αὐτό, ἀλλ' ὅπως σὰς κρατῶ εἰς χεῖράς μου, ἂν σὰς ἔλθῃ δέποτε εἰς τὸν νοῦν σας ν' ἀπαλαχθῇτε ἀπ' ἐμοῦ, νὰ μὲ στείλετε εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐνεστώσης πράξεώς σας ἀμέσως θὰ κοινοποιηθοῦν καὶ σεῖς ὡς τόσον δὲν θ' ἀποφύγετε τὸ κάτεργον. Ἄλλ' ἂν δὲν σὰς ἔλθουν τοιαῦτα σκέψεις εἰς τὸν νοῦν σας, σὰς ἐγγυῶμαι ἐκ τῶν προτέρων πλήρη ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν. Αὐτὴ εἶνε ἡ τρίτη πρότασίς μου.

— Ἄλλ' ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην χρημάτων...

ἀπόλυτον ἀνάγκην, ὥστε νὰ ἦνε ἰδικά μου, διότι ἐξ αὐτῶν ἐξαργαῖται ἅπασα ἡ εὐημερία μου, τὸ μέλλον μου, ὑπέλαβεν ὁ Πλάτων.

— Ἰδικά σας ἡ ἰδικά μου, εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό, ἀπ' οὗ θὰ γείνω σύζυγός σας, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα· τοῦτο οὐδόλως παραβλάπτει τὴν εὐημερίαν σας.

— Ὅχι, τὴν παραβλάπτει ἀπεκρίθη μὴ συναινῶν ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς, τὰ χρήματα ταῦτα μοὶ ἀναγκαιοῦσι διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις μου, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ μοὶ ἀποφέρωσιν ἑκατομμύρια, ἀφοῦ ὅμως εἶνε ἰδικά σας, δὲν θὰ εἴμπορῶ νὰ τὰ διαθέτω ἐλευθέρως.

— Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ μὲ μυσήσῃτε λεπτομερῶς καὶ βασίμως εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σας, ἐπρότεινε ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, καὶ ἂν εὕρῃ ὅτι πράγματι εἶνε ἐπικερδεῖς θὰ σοὶ ἐπιτρέψω νὰ διαθέσῃς ὅσον ποσὸν ἀπαιτήσωσιν αὐταί· ἂν ὅμως δὲν εἶνε ἐπωφελεῖς, τότε διὰ σὰς εἶνε προτιμότερον νὰ τὰ φυλάξω, ὡς μέσον διὰ τὴν μέλλουσαν εὐπραγίαν μας.

— Ἀλλὰ... λησμονεῖτε, ὅτι δὲν εἶμαι μόνος, ἔκαμην ὁ Βελτίστσεφ μίαν ἔτι ἀσθενῆ καὶ τελευταίαν ἤδη ἀπόπειραν, λησμονεῖτε ὅτι ἔνεκα τῶν χρημάτων τούτων, ἐκὼν ἄκων εἶμαι συνδεδεμένος μὲ ἄλλο πρόσωπον...

— Δηλαδή μὲ ποῖον; μὲ τὴν κυρίαν Βελτίστσεφ ἡ ὁποία, τῇ βοηθείᾳ σας, ἐδιόρθωσε τὸν ἄνδρα της; εἶπε καμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα.

— Ἔστω, αὐτὴ, συνήνεσεν ὁ Πλάτων.

— Χμ... Αὐτὸ εἶνε λοιπόν!... Αἶ, ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο νὰ εἰσθε ἐντελῶς ἡσυχος. Πρῶτον, ἐγὼ φρονῶ, προσέθετο αὐτὴ, ὅτι καὶ ἀνευ τούτων, ὁ σύζυγός της θὰ τῆς ἀφῆκεν ἀρκετὰ μέσα διὰ νὰ ζήσῃ· δεύτερον, αὐτὴ δὲν θὰ ὑπάγῃ νὰ σὰς καταγγείλῃ, διότι θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐβαλεν ἡ ἰδία τὴν θηλειὰ εἰς τὸν λαιμόν της· φρονῶ δὲ ὅτι καμμίαν ὠφέλειαν δὲν θὰ εὕρῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κάτεργον.

Ὁ Βελτίστσεφ ἠσθάνθη ὅτι εἶχεν ἀποτύχει ἐντελῶς καθ' ὅλα τὰ σημεία. Οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ εἴπῃ.

— Τώρα ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, δύναμαι νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τὰ ἐξῆς, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα ἐκθέτουσα τὴν τελευταίαν πρότασίν της, ὅπου καὶ ἂν εἴμεθα, ὅπου καὶ ἂν ζήσωμεν, πάντοτε, μεταξὺ οἰασθῇποτε κοινωνίας, γνωρίζω νὰ κρατήσω τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ οἴκου σας· μὴ φοβεῖσθε, γνωρίζω νὰ ἐλκύω τὸν γενικὸν σεβασμόν· ματαίως δὲν θὰ καλοῦμαι σύζυγός σας. Πουθενὰ καὶ οὐδέποτε θὰ σὰς κάμω νὰ κοκκινίσετε. Περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλίζω δι' ἑαυτὴν πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ πρᾶξεων—τοῦτο ἐννοεῖται.— ἀλλὰ νὰ ἦσθε πληρέστατα βέβαιοι ὅτι, καίτοι δὲν εἶνε τοῦ χαρακτῆρός μου, οὐδέποτε θὰ μεταχειρισθῶ ἐπὶ κακοῦ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, καὶ δὲν θὰ σὰς φέρω εἰς τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην θέσιν, ἥς ἀπολαύουσιν ἐν τῇ κόσμῳ οἱ κερασφόροι σύζυγοι. Ἐλπίζω ὅτι τὰ κοσμήματα ταῦτα οὐδέποτε θὰ

τὰ φορέσσετε. Καὶ λοιπόν. Πλάτων Βασι-
λειεβιτς, ὅλα τὰ εἶπα! συνεπέρανε αὐτὴ
διὰ τοῦ ψυχρῶς ἀχόλου καὶ ἡρέμου ὑπο-
μεδιάματός της. Τώρα συμφωνεῖτε λοι-
πὸν μὲ τὰς προτάσεις μου;

Τὴν ἡδύνατο ν' ἀπαντήσῃ οὗτος; ποῦ
δὲ καὶ ποῖα ὑπῆρχε διέξοδος ἐκ τῆς κε-
κλεισμένης ταύτης σιδηρᾶς κλωβῶ; Ἐ-
γνώριζε καὶ συνησθάνετο μόνον, ὅτι ἡ
ἠθικὴ θέλησις καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς γυναι-
κὸς ταύτης εἶνε ἀμέτρωσ ὑψηλότερα, στα-
θερότερα καὶ ισχυρότερα τῆς οὐχὶ ἀσθε-
νοῦς θελήσεως καὶ χαρακτήρος αὐτοῦ τοῦ
ἰδίου. *Нῦρ* ἢ *πέτρα* τὴν ἀμάδα. Ὅλον τὸ
οἰκοδόμημα τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέν, ἀπε-
δείχθη χάρτινος οἰκίσκος, ὁπότεν, ἐκείνη
ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης ἐπίστατο νὰ ἀνεγείρῃ
ταχύτατα τοιοῦτον κολοσσὸν διὰ τὴν κα-
τάρριψιν τοῦ ὁποῖου ὁ Πλάτων δὲν εἶχεν
οὔτε τὰ μέσα οὔτε τὴν δύναμιν. Σύνειδεν
ὅτι εὐρίσκεται τελείως εἰς τὰς χεῖρας τῆς
γυναικὸς ταύτης, ἣν εἰς ἐπίμετρον ἠγάπα
μεθ' ὅλης τῆς φυσικῆς στοργῆς καὶ πά-
θους. Τὸ πάθος τοῦτο καὶ πρότερον ἀκόμη
πολλὰκις ἐξηνάγκαζεν αὐτὸν ἀκουσίως
νὰ ἐκδηλῇ ἠθικὴν ἀδυναμίαν πρὸ τῶν θελ-
γήτρων τῆς παραδόξου αὐτῆς καλλονῆς,
καὶ τώρα, ἦτο εἰς τὴν θέλησίν της νὰ τὸν
σώσῃ ἢ ἀπ' εὐθείας νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς
τὸ κάτεργον. Ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἔ-
λαμπεν ἔτι θολερὰ τις ἀκτίς ἐλπίδος.

— «Ὁχι δὲν εἶνε ἀκόμη ὅλα! Μὲ αὐτὰ
δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη μαζὺ σου! ἔλεγεν
αὐτῷ σκέψις τις παρήγορος, προσποιοῦ-
μαι, ὑποτάσσομαι πρὸς τὸ παρόν, ἀλλὰ τὸ
πᾶν δὲ ἐτελείωσεν ἀκόμη! Ἰδωμεν τίς
θὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον καὶ τίς θὰ κερδίσῃ
ἐπὶ τέλους!»

— Διάβολε! ἐφέλλισεν οὗτος, πιέζων
ἐν τῷ στήθει τοῦ ὑστερικῶς ὀργίλῃν οἰ-
μωγῇ. Τί νὰ ἐκλέξω; τὴν καταισχύνην ἢ
τὴν δουλείαν;... αὐτὰ μοῦ προτείνεις...
Ὅριστε! ἐξέλεξα! ἀπεράσιεν οὗτος μετὰ
στιγμὴν ἐπαχθοῦς, ὡς φαίνεται, ἀμφιβο-
λίας, ἐξέλεξα, εἰμαι δούλός σου αἰωνίως!

Ἡ Λιουδμήλα τὸν ἐπλησίασε, μὲ ὀ-
φθαλμοὺς διαυγεῖς καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν
ὥραϊαν χεῖρά της.

Τέλος τοῦ πρώτου μέρους.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'

«Ἀρχεται τὸ παιγνίδιον».

— Ζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ εὐγῆς καὶ
ἔλα τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι μου... σήμε-
ρον! ἐπιθύρυσεν ὁ Βελτίστσεφ εἰς τὸ οὖς
τῆς θαλαμηπόλου Παλάσσας, ἀναχωρῶν
ἐκ τῆς Λιουδμήλας Κόροβοφ. Ἦτο ἡδὴ
εἰς τὴν κλίμακα, ὅταν ἐπιθύρυσεν τὰς λέ-
ξεις ταύτας, ὅπως δὲ ἡ πρότασίς του ἔχῃ
δόσιν τινα βασιμότητος ἐνίσχυσεν αὐτὴν
διὰ τραπέζογραμμάτιου 25 ρουβλίων, ὅ-
περ ἔθεσεν ἐπιτηδεῖως εἰς τὴν χεῖρα τῆς
θεραπαινίδος.

Ἐκείνη, αἰσθανθεῖσα ἐν τῇ παλάμῃ αὐ-
τῆς τὸ χρῆμα, διὰ τρυφεροῦ μειδιάματος
ἔνευσε καταφατικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ὁὰ ἔλθῃς;

— Χωρὶς ἄλλο.

— Ὁὰ σὲ περιμένω ὅλο τὸ βράδυ.

«Καλὰ, καλὰ!», ἀπεκρίθη αὐτῷ δι' ἀ-
φώνου νεύματος καὶ νοήματος ἡ Παλάσσα.

Τὸ πρῶτον ἦδη καθ' ὅλον τὸν βίον τοῦ
ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ ἐδέχθη ν' ἀναμένῃ
μετὰ τοσαύτης πυρετώδους ἀνυπομονη-
σίας συνέντευξιν μετὰ γυναικός, ἥτις,
κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν του, δὲν ἦτο
ἄλλη ἢ θεράπεινα τῆς ἐρωμένης του.

«Χρήματα, θωπεῖαν, οἶνον, ἀπάτην, πᾶν-
τα πρέπει νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν, ὅπως ἀ-
νιχνεύσω! διελογίζετο ὁ Βελτίστσεφ δά-
κνων τὰ χεῖλη καὶ μετὰ νευρικῆς ταρ-
χῆς βαδίζων ἐν τῷ θαλάμῳ του· ἀλλ' εἶνε
ἐπάναγκες! καὶ σήμερον μάλιστα ἵνα γνω-
ρίζω πῶς ὀφείλω νὰ ἐνεργήσω. Πρέπει
νὰ σκεφθῶ. Βεβαίως αὐτὴ θὰ γνωρίζῃ
κατὰ τι!»

Ἡ κυριωτέρα δύναμις τῆς ὑποθέσεως
ταύτης συνίστατο ἤδη κατ' αὐτόν, νὰ
μάθῃ, ποῦ καὶ εἰς ποίας χεῖρας εὐρίσκον-
ται τὰ κλαπέντα χρήματα.

Μέχρι πρό τινος, ἐξ ἀνάγκης ὤφειλεν
οὗτος νὰ κλινῇ παθητικῶς τὴν κεφαλὴν
πρὸ τῆς Λιουδμήλας, ὑποτασσόμενος τυ-
φλῶς εἰς πάσας τὰς προσταγὰς της, διότι
οὐδεμίαν ἄλλην ὑπῆρχεν ὑπεκφυγῇ. Ἀλλ'
οὔτε ἡ διάνοια αὐτοῦ, οὔτε ἡ ὑπερηφά-
νεια, οὔτε ἡ φιλαυτία, οὔτε ὅλα τὰ σχέ-
δια καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ πρὸς λαμπρὸν
καὶ ἀνεξάρτητον μέλλον ἡδύναντο νὰ συμ-
βιβασθῶσι μετὰ τῆς τοιαύτης θέσεως. Εἰς
τὴν ἀνάμνησιν τῶν σημερινῶν συμβάντων
καὶ εἰς τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος σκέψιν
ὅπερ ὑπέσχετο εἰς αὐτόν ἡ Λιουδμήλα, ἡ
καρδιά αὐτοῦ ἐξηγείρετο καὶ ἐκόχλαζεν
ἐξ ἀδιαλλάκτου ὀργῆς. Ἡσθάνετο ὅτι
σκληρῶς ἐπροπηλάκισαν αὐτόν, σκληρῶς
τὸν ἠπάτησαν, τὸν περιύβρισαν καὶ ἦσαν
ἔτοιμοι νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ ἄτομόν του
ὡς μηδαμινὴν ἐλαστικὴν σφαῖραν. Ἡσθάν-
ετο ὅτι κατὰ τὴν μετὰ τῆς Λιουδμήλας
συνέντευξίν του, διεδραμάτισεν ἡδὴ πρό-
σωπον οἰκτρὸν παρομοίας ἐλαστικῆς σφαί-
ρας, ὅτι αὐτὴ ἔκαμεν ἀρχήν, τώρα δὲ δέον
ν' ἀναμένῃ τὴν περαιτέρω συνέχειαν. Ἀπὸ
τῆς σήμερον ἐμίσει, ἀλλὰ φεῦ! ἠγάπα ἐν
τούτοις τὴν γυναῖκα ταύτην, τὴν ἠγάπα
διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ ζωώδους ἐκείνου πά-
θους καὶ ὁρμεφυΐτου στοργῆς, ἥτις, ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον, χαρακτηρίζει τὸν ἔρωτα τῶν
ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἐποχῆς, διότι καὶ
αὐτὸς ὁ ἔρως ἀναφαίνεται εἰς τοὺς ἀν-
θρώπους τούτους, οὐχὶ διὰ τοῦ ὕγιους καὶ
ἀνυψοῦντος ἐκείνου αἰσθήματος, ὅπερ εἶνε
ἔμφυτον εἰς τὸν ἠθικῶς ἀνεπτυγμένον ἀν-
θρώπον, ἀλλὰ διὰ νοσηρᾶς ἰδιοτροπίας
τετρατῶδως διεστραμμένης φύσεως.

Ἀλλ' ἦδη τὸ κύριον μέλημα αὐτοῦ ἦτο
τὰ χρήματα. Ἐπρεπε διὰ παντὸς μέσου
ν' ἀποσπάσῃ αὐτὰ ἐκ τῶν ἀγνώστων χει-
ρῶν, νὰ καταστῇ αὐτὴς ἀδιαφιλονέικτος
κάτοχος ὅλου τοῦ θησαυροῦ του.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἠθικῆς ἐνεργείας

εἶχεν ἀνάγκην πυρετώδους ἐνεργητικότη-
τος, ὀνειροπωλήσεων καὶ ἐλπίδων διὰ τὰς
γιγαντιαίας ἐπιχειρήσεις του.

Ἦτο τοῦτο εἶδος τι τυχηροῦ παιγνι-
δίου, ἀλλ' ὁ παίκτης ἦτο τοιοῦτος, ὥστε
δὲν ἡδύνατο νὰ εὐαρεστήσῃ αὐτόν οὐδὲν
στενὸν καὶ μικρὸν ἔδαφος τραπέζης χαρ-
τοπαιγνίου. Εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ παμ-
φάγου αὐτοῦ πάθους, πρὸς ταχὺ εὐαπό-
κτητον καὶ κολοσσαῖον κέρδος, ὡς πράσι-
νον δάπεδον ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ
τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια.

Καὶ αἶφνης ὅλα ταῦτα ἀπώλοντο!..

Ἰδοὺ πρὸς ποῖα δὲν ἡδύνατο νὰ συμ-
βιβασθῇ ὁ Βελτίστσεφ, ἰδοὺ ἐναντίον τί-
νος ἐσκέπετο ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τὴν
στιγμὴν ταύτην.

Πρὸς τοιοῦτον ἀγῶνα πάντα τὰ μέσα,
κατὰ τὴν συνειδήσιν του, ἦσαν ἐξ ἴσου
καλὰ καὶ πρόσφορα, πλὴν ἐνός· νὰ ἐξα-
ποστείλῃ τὴν Λιουδμήλαν εἰς τὴν ἄλλην
ζωὴν ὅπως ἔπραξε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του.
Ἐνεκα τῶν προφυλάξεων της, ἐγνώριζεν
οὗτος ὅτι ὁ θάνατος αὐτῆς, θὰ φέρῃ αὐ-
τόν αὐθαρεῖ εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγο-
ρουμένου, καὶ βεβαίως, θὰ κατέστρεφεν
ἅπαντα τὰ περαιτέρω σχέδια καὶ ἐλπί-
δας του.

Ὡστε, ἐκτὸς τοῦ μέσου τούτου, πάντα
τ' ἄλλα ἦσαν δυνατὰ· ἤρκει μόνον νὰ ἐν-
εργήσῃ ἐπιδεξιῶς καὶ περισκεμμένως.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ φονεύσῃ τὴν
Λιουδμήλαν. Μισῶν καὶ ἀγαπῶν αὐτὴν
ταυτοχρόνως ἐπόθει νὰ θριαμβεύσῃ αὐ-
τῆς, ἀλλὰ θρίαμβον ἄλλου εἶδους. Ἐπε-
θύμει ἡδὴ ν' ἀντιτάξῃ αὐτῇ ἰσόπαλα ὀ-
πλα, ἐπεθύμει νὰ καταστῇ αὐτῆς ἰσχυ-
ρός, ἀνεξάρτητος, καὶ ἀνεξέλεγκτος κυρί-
αρχος πάντων τῶν μέσων του καὶ διὰ
τούτου νὰ ὑποτάξῃ αὐτῆς τὴν τοσοῦτον
γοητεύουσαν αὐτόν γυναῖκα ταύτην, νὰ
κυριαρχήσῃ αὐτῆς, δυνάμει τοῦ πλούτου
καὶ ἐξιώματός του, καθιστῶν αὐτὴν ἀ-
περιόριστον δούλην του. Ὁὰ ἦτο εὐτυχῆς
ἂν οὐχὶ ἡ Λιουδμήλα δι' αὐτόν, ἀλλ' αὐ-
τὸς ἂν ἐγνώριζεν αἰματηρὰν τινα πράξιν
της. Τότε θὰ κατεῖχεν αὐτὴν εἰς χεῖράς
του, ζεῖποτε ἐκφοβίζων αὐτὴν ὅτι δύνα-
ται ν' ἀποκαλύψῃ τὸ κακούργημά της,
τότε θὰ ἡδύνατο νὰ τὴν ἐξανγκάσῃ νὰ
ἀγαπήσῃ αὐτόν καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἀ-
γάπης της ὅσον θέλει. Τὸ μῖσος, ὅπερ κα-
τὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν, μετὰ τοῦ πά-
θους, ἔτρεφεν οὗτος πρὸς τὴν Λιουδμήλαν,
ὕπηγόρευεν αὐτῷ ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο ἡ καλ-
λιτέρα, ἡ ἐπισημότερα ἐκδίκησις, ἥτις ἡ-
δύνατο νὰ ἰσοφαρίσῃ πρὸς ὅ,τι κακόν, ὅ,τι
πονηρὸν ἐπροξένησεν εἰς αὐτόν ἡ γυνὴ
αὐτῆ.

Ἰδοὺ διατὶ μετὰ τοσαύτης νευρικῆς τα-
ραχῆς ἐβάδιζεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του
καὶ μετὰ τοσαύτης πυρετώδους ἀνυπομο-
νησίας ἀνέμενε τὴν συμπεφωνηθεῖσαν συν-
έντευξιν.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ὁ ὑπη-
ρέτης, μετὰ τινος δισταγμοῦ, ἀνήγγειλεν
αὐτῷ ὅτι ἐκ τῆς εἰσόδου τῆς ὑπηρεσίας

προσῆλθε κόρη τις, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸν ἰδῇ.

— Παλάσσα; ! Ἐδῶ! ἔδῶ, Παλάσσα! ἔλα ἔδῶ! Καὶ ὤρμησε πρὸς συνάντησίν της ὁ Βελτίστσεφ. Καλὸ ὅτ' αὐτὰ μάτια σου! πῶς ἐχάρηκα ποῦ σ' εἶδα! Βγάλε τὸ καπέλο σου, κάθησε, ἔδῶ, ἔδῶ εἶνε ἀναπαυτικώτερα. Τί θέλεις; τσάι, καφέ, σοκολάτα, κομπόττα, ἢ φρούτα;

— Ὁ Βελτίστσεφ μετὰ τσαύτης χαρᾶς καὶ τοσοῦτον ἐφαίνετο μεριμνῶν πλησίον τῆς ξένης του, ὥστε ἐκείνη χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν ἐθεώρει δισταύουσα.

Τὸ παρετήρησε καὶ ἡσθάνθη τὸ λάθος του· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπαχθοῦς προσδοκίας ἡ πρώτη αὐτοῦ ὁρμὴ ἦτο τοσοῦτο σφοδρὰ ἀκουσίως του, ὥστε ἐλησμόνησεν ὅτι ὤφειλε νὰ συγκρατῇται.

— Ἐζητήσατε νὰ μὲ ἰδῇτε; ἡρώτησεν ἐπὶ τέλους ἡ Παλάσσα.

— Ναί, ναί, ψυχὴ μου! Καὶ βλέπεις πόσον ἐχάρηκα διὰ τὸν ἐρχομόν σου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν διὰ κάτι τι, ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσωμεν ὕστερα· τώρα, εἶσαι μουσαφίρισά μου καὶ πρέπει νὰ σὲ φιλέψω.

Διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ καὶ θέσῃ ἀμέσως ἐπὶ τῆς τραπέζης καρπούς, οἶνον, τέτον καὶ μπισκότα.

Ἡ Παλάσσα ἡγνῶει τί νὰ ὑποθέσῃ ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποδοχῆς.

Τὴν ἐβούλησεν ὁ ἴδιος νὰ ἐκβάλῃ τὸν πῖλόν της ν' ἀπεκδυθῇ τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ πλατέος τουρκικοῦ διβανίου, ὅπου ὁ θαλαμηπόλος προσώθησεν αὐτοῖς τὴν φέρουσαν τὰ τοῦ τείου σκεύη τράπεζαν.

— Σήμερον εἴμεθα μόνοι καὶ θὰ κάμωμεν καὶ οἱ δυὸ τὸν οἰκοκύριον, χαριέντως ἐπρότεινεν ὁ Βελτίστσεφ· σύ, ὅσ' ἂν νοικοκυρὰ φίλεψέ με τσάι, κ' ἐγὼ ὅσ' ἂν οἰκοκύρης θὰ σοῦ προσφέρω κρασί καὶ φρούτα.

Καὶ ἐπλήρωσε ποτήριον ἀρκετῆς χωρητικότητος δι' οὐγγρικοῦ γλυκοῦ οἴνου.

Ἡ Παλάσσα μετὰ πλήρους ὀρέξεως ἔτρωγε μπισκότα καὶ καρπούς, ἔπινε τέτον καὶ οἶνον, καίτοι δὲ ἀκόμη ἐδίσταζεν, ἐν τούτοις τὰ ματάκια καὶ μαγουλάκια της ἐπετοῦσαν φωταίς, τὰ δὲ χεῖλη μάλιστα συνεπτύσσοντο εἰς προσηγνὲς μειδίμα.

Ὁ Πλάτων ἄκρως ἐπόθει νὰ συλλάβῃ τὸ ταχύτερον τὸν ὁδηγοῦντα μῖτον καὶ τὰ ἔχνη τῆς ὑποθέσεώς του, ἀλλ' ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ἔτι καιρός, ὅτι δέον ν' ἀναμνήνῃ μικρόν, καὶ διὰ τοῦτο, συγκρατῶν ἑαυτόν, προσεπάθει ν' ἀστείλῃται πρὸς τὴν Παλάσσαν, νὰ φαίνεται εὐθυμὸς καὶ ἀμέριμνος, δὲν ἐλησμόνει δὲ νὰ πληρώνῃ δι' οὐγγρικοῦ οἴνου τὸ ποτήριόν της, ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην του, ὤφειλε νὰ λύσῃ τὴν γλῶσσαν τῆς ὠραίας θαλαμηπόλου.

Χάριν ἀστειότητος ἐκάθισεν οὗτος πλησιέστερον πρὸς αὐτήν, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἐξεθείασε, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀστειότητος χάριν καὶ ἀπροσδοκῆτως, ἐφίλησεν αὐτὴν εἰς τὴν καταπόρφυρον παρειάν της.

Ἡ Παλάσσα ἀνεσκίρτησε καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Τί 'νε τοῦτο! Δὲν 'ντρέπεσθε! εἶπεν αὕτη ὡς αἰσχynomένη, διὰ προσπεποιημένου ὕφους. Τοῦτο μάλιστα, μὲ συγχωρεῖτε, εἶνε μεγάλη 'ντροπὴ γιὰ σᾶς νὰ εἰσθε ἀπατεῶνας.

— Καὶ ποῖον ἡπάτησα! εἶπε μειδιῶν ὁ Βελτίστσεφ.

— Πῶς, ποῖον! Σεῖς γνωρίζετε ποῖόν! Ἐννοία σας δὲ νὰ πάγω νὰ τὸ 'πῶ τῆς κυρίας μου τί ἄνδρας εἰσθε!

— Καὶ μήπως ἐγὼ φοβοῦμαι τὴν κυρία σου;

— Τὴν φοβᾶσθε, δὲν τὴν φοβᾶσθε, δὲν εἶνε ὅμως καλὰ αὐτὰ τὰ καμώματα...

— Καὶ ἂν ἡ κυρία σου μ' ἀπατᾷ κ' ἐκείνη; σπουδαιολογῶν καὶ ἀστείζομενος εἶπε νεύων αὐτῇ ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἀ, μὲ συγχωρεῖτε, αὐτὸ ποτὲ δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω!

— Κάνεις τὴν ἀνῆξερη τάχα! εἶπεν ὑψὼν τοὺς ὤμους.

Ἡ Παλάσσα προέβλεψεν αὐτὸν δι' ἐκθάμβου καὶ ἀνιχνευτικοῦ βλέμματος.

— Δὲν μοῦ λές, Παλάσσα, ἤθελες νὰ ἦσαι στὴ θέσι τῆς κυρίας σου; μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν, συνοδευομένης ὑπὸ τινος ψυχικοῦ ἀγῶνος, ἡρώτησεν αἰφνης αὐτὴν ὁ Βελτίστσεφ.

Ἐκείνη ἐξεπλάγη ἔτι μᾶλλον, οὕτως ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τί ὤφειλε ν' ἀπαντήσῃ.

— Δηλαδή, πῶς στὴ θέσι τῆς κυρίας; ἐπηρώτησεν αὕτη.

— Νὰ ἔτσι, ὅπως ἐκείνη! — Νὰ ἔχῃς κοντὰ σου καλὸν φίλον, ὁ ὁποῖος θὰ σ' ἐξησφάλιζε νὰ κατοικῇ εἰς ὠραῖο σπιτι, νὰ σεριανίζῃς μὲ ἄλογα λαμπρά, νὰ πηγαίνῃς εἰς τὰ θέατρα...

— Ἀκουσ' ἐκεῖ, καλὲ τί λόγια 'νε αὐτά! ἀπεκρίθη αὕτη, ταπεινοῦσα εἰς τὸ ἔδαφος τοὺς ὡς ἐλατὰι ὀφθαλμούς της, Πῶς εἴμπορεῖ νὰ γείνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! ... ἐγὼ πολὺ καλὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου, πῶς εἶμαι μιὰ κόρη ἀπλὴ καὶ δὲν εἶμαι ἀνεπτυγμένη...

— Ἐδῶ δὲν χρειάζεται καμμιὰ ἀνάπτυξις!

— Καὶ τί χρειάζεται τὸ λοιπόν;

— Πρέπει νὰ ἀρέσῃς καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν! ... Καὶ φαντάσου, ἐξηκολούθησεν ὑπούλως ὁ Βελτίστσεφ, ὅτι ἄρεσες εἰς κάποιον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πλούσιος, καὶ σοῦ κάμνει ἑξαφνα μιὰ τέτοια πρότασι· τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσες;

— Ὅλο νὰ χορατεύετε θέλετε! εἶπε συστελλομένη ἡ Παλάσσα, ἀποφεύγουσα τὴν ἀμεσον ἀπάντησιν καὶ ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν ἀκόμη χαμηλότερον.

— Τουναντίον ἐγὼ σ' ἐρωτῶ σπουδαίотата καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου.

Ἡ Παλάσσα ἐφλέγετο ὑπὸ ζωνροῦ ἐρυθήματος καὶ ἐτήρει ἐπίμονον σιγὴν.

— Ὅσον κ' ἐμένανε μόνο στοὺς ὁμοίους μου 'μπορῶ ν' ἀρέσω' ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ προφέρῃ.

— Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχουν περιστάσεις ποῦ μπορεῖς ν' ἀρέσῃς καὶ εἰς ἄλλον;

ὀλίγα ὑπάρχουν παραδείγματα! Μερικοὶ μάλιστα καὶ 'παντρεύονται! ... λοιπὸν τί σκέπτεσαι δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, Παλάσσα; δὲν ἀπαντᾷς;

— Βέβαια... ποῖος θέλει τὸ κακό του, ποῖος κλωτσᾷ τὴν εὐτυχίαν του, ὠμολόγησεν ἐπὶ τέλους ἡ κόρη.

— Καὶ σὺ θὰ ἡρνεῖσθαι; εἶπε προχωρῶν πρὸς αὐτὴν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ποῖος, ἐγὼ; ... χμ! ... Τέτοια τύχη δὲν εἶνε γιὰ τὰ ὀντία μας!

— Αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖς νὰ τὸ 'πῇς... ἄκουσε νὰ σοῦ 'πῶ...

Διῆλθε τὸν θάλαμον ἀπομάστων τὸ σκυθρωπὸν μέτωπόν του, οἰονεὶ σκεπτόμενος καὶ μελετῶν τι.

— Ἀκουσ' ἔδῶ, Παλάσσα, εἶπε σταθεὶς πρὸ αὐτῆς, ἡ τύχη σου ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ τὴν ἰδίαν. Θὰ σοῦ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, ἀλλ' ἀπαίτῶ νὰ ἦσαι καὶ σὺ ἐπίσης εἰλικρινής. Σύμφωνος;

— Ὅριστε... Γιατί νὰ σοῦ κρυφτῶ!

— Ἰδοὺ λοιπόν... Θὰ ἤκουσες ἴσως ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου ὅτι σήμερον τὰ ἐχονδρύνουμε λιγάκι μὲ τὴν κυρά σου καὶ μάλιστα ἐμψλώσαμε...

— Ναί, ἄκουσα, ποῦ εἶχατε φωναῖς μέσα 'κεῖ, ἐπεκύρωσεν ἡ Παλάσσα.

— Ἡ κυρία σου εἶνε πολὺ ἀνυπόφορος γυναῖκα καὶ τὴν ἔχω βαρεθῇ ἐλεεινὰ διὰ τὸν ἄθλιον χαρακτῆρά της! ἐκοινοποίησεν ὁ Βελτίστσεφ· μὴ θαυμάζῃς! ἔσπευσε νὰ προλάβῃ οὗτος παρατηρήσας τὸ βλέμμα της, ἔξυρῶ ἐγὼ τί λέγω!... ἀλλὰ... ἐκτὸς τούτου... ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμαι πῶς δὲν μοῦ εἶνε πιστή... τοῦτο τὸ γνωρίζω μάλιστα καὶ ἤθελα μονάχα νὰ βεβαιωθῶ τελείως, διὰ νὰ κόψω μαζὺ της κάθε σχέσι.

— Ἀ, αὐτό, μοῦ φαίνεται, δὲν εἶνε διόλου ἀλήθεια! ἐπενέβη ἡ Παλάσσα.

— Ἐλα τώρα ἐγὼ ξεύρω τί λέγω! ξεύρω πῶς εἰν' ἔτσι· ἀλλ' ὅταν βεβαιωθῶ πλέον ἐντελῶς, τότε νὰ καταλάβῃς, θὰ ἔχω πλήρες δικαίωμα νὰ τὰ χαλάσω μαζὺ της... Ἀλλὰ σὺ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ βεβαιωθῶ... ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἐπειδὴ πολὺ μ' ἀρέσεις, εἴμπορεῖ νὰ μείνῃς μαζὺ μου 'στὴ θέσι τῆς κυρίας σου...

Ἡ κόρη ἐταράχθη.

— Διατί ἐσκυθρόπασες, Παλάσσα; αἰμύλως καὶ συμπαθῶς ἡρώτησεν αὐτὴν ὁ Βελτίστσεφ.

— Νὰ... σκέπτομαι δι' αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶπατε...

— Καὶ τί σκέπτεσαι;

— Νὰ ἐγὼ... μὲ συγχωρεῖτε, σκέπτομαι πῶς, ἀφοῦ ἔτσι εὐκολὰ ζητεῖτε νὰ παρατήσετε τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβνα, τέτοιον ἄγγελον, τέτοια κυρά, τότες ἐμένα, μία τέτοια κόρη, πρόστυχη, εὐκολώτερα ἀκόμη θὰ μὲ παρατήσετε...

Ὁ Βελτίστσεφ ἐκινήθη εἰς γέλωτα.

— Αὐτὸ δὲν ἔχεις φόβον νὰ τὸ πάθῃς! καθησύχαζεν οὗτος τὴν Παλάσσαν, γνωρίζεις πολὺ καλὰ, μοῦ φαίνεται, πῶς ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος καλὸς καὶ ὄχι κανένας σφικτός· ἐγὼ θὰ σὲ ἐξασφαλίσω προηγουμένως ἔτσι ποῦ νὰ ἔχῃς δι' ὅλη σου τὴν

ζωή! ἐγὼ δὲν τὰ λυποῦμαι, ἔξυρεις! θὰ βάλω ἓνα γραμματίον εἰς ὄνομά σου ἵνα τὴν τράπεζα καὶ θὰ ἔχεις τὸ καπιταλάκι σου καὶ θὰ ἔμπορῃς ὕστερα νὰ ἴσῃς ἀνδρὸς καὶ κανένα ὑπάλληλον ἀκόμη! ... ἔπειτα δὲ τί χρειάζονται τὰ λόγια! εἶπεν οὗτος κινῶν τὴν χεῖρα, γὰρ νὰ πιστεύῃς πῶς δὲν λέγω ψεύματα, ἰδοὺ!

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά της ἱριδόχρουν τραπεζογραμμάτιον.

Ἡ Παλάσσα οὐδέποτε ἠσθάνθη ἑαυτὴν κάτοχον τοσούτου πλούτου.

— Φθάνουν τὰ χωράτῃ, Πλάτων Βασίλειεβιτς! συγκεχυμένως ἐπρόφερεν αὕτη πιστεύουσα καὶ δὲν πιστεύουσα εἰς τὴν εὐτυχίαν της.

— Δὲν ἀστετεύομαι, Παλάσσα! μὲ ὕψος ἄκρας εἰλικρινείας ἐβεβαίουν οὗτος τὴν κορασίδα. Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς τὸ τιποτένιο τοῦτο δῶρον. Διὰ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν ἀναλαμβάνεις καμμίαν ὑποχρέωσιν. Θέλω μόνον νὰ πιστεύῃς εἰς τὰ λόγια μου. Ἄν μοῦ πιστεύῃς καὶ μὲ βοηθήσῃς νὰ χωρίσω ἀπὸ τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβναν, σοῦ ἐπαναλέγω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γείνης δι' ἐμέ, ὅτι μοῦ ἦτον ἐκείνη ἂν ὅμως δὲν θέλεις νὰ πάρῃς τὴν θέσιν της, τότε εἰς κάθε περίπτωσιν, διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σου θὰ σὲ ἀνταμείψω ὅσον οὐδὲ τὸ ἐφαντάσθης ποτέ.

— Καὶ εἰς τί τὴν ὑποπτεύεσθε τὴν Λιουδμήλα Σεργέεβνα; μετὰ δισταγμοῦ συνέσπασε τοὺς ὤμους ἡ Παλάσσα.

— Σοὺ εἶπα πλεον εἰς τί τὴν ὑποπτεύομαι.

— Καὶ πῶς τὸ νομίζετε ἔτσι;

— Ἰδοὺ πως...

Καὶ ὁ Βελτίστσεφ διηλθεν ἐκ νέου τὸ δωμάτιον σπογγίζων τὸ μέτωπον.

— Θὰ ἰδῇς μοναχὴ σου ἂν ἔχω δίκαιον ἄλλὰ εἰπέ μου εἰλικρινῶς. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν ἐγὼ πρὶν ἀποθάνει ὁ ἐξαδελφός μου ἤμην τὴν τελευταίαν φορὰν εἰς τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας; Ὡς γνωρίζεις, ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον δὲν ἐπῆγα ἐκεῖ...

— Αὐτὸ τὸ ἐνθυμοῦμαι, συνῆνεν ἡ Παλάσσα. Τότε εἶχατε κοιμηθῇ ἐπάνω ἵστον καναπέ.

— Μάλιστα, σωστά, ἀγαπητὴ μου!... ἀλλὰ τῶρα εἰπέ μου, ἦλθε κανένας ἀφοῦ ἐγὼ ἔφυγα κ' ὕστερα;

— Καλ' αὐτόνε λοιπὸν ζηλεύετε; φαιδρῶς ἐγέλασεν ἡ κορασὶς ἦτον, μάλιστα, ἀλλὰ ἄδικα!... Μὰ τὸν θεόν, ἄδικα!... ἦτον ὁ ἄνδρας της ποῦ ἦλθε...

— Ὁ ἄνδρας της; ριγῆσας ὅλος ἠγέρθη ὁ Βελτίστσεφ. «Εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε σύμφωνοι μετὰ τῶν;», ἐκέφθη ἐντρομος καὶ τεταραγμένος οὗτος. «ἀλλὰ τότε πρὸς τί ἡ ἀπαίτησις διαζυγίου;»

— Κ' ἐκείνη τὸν ἐδέχθη; ἠρώτησεν οὗτος τὴν κορασίδα.

— Πῶς νὰ μὴ τὸν δεχθῇ, ἀφοῦ ἔμπεσε διὰ τῆς βίας!... ἀλλὰ ὀλίγη ὥρα ὠμίλησαν μαζί, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἐμάλωσαν, διότι ἐκεῖνος, ὅταν ἔφυγε, ἦτον τόσο θυμωμένος, ποῦ ἀπὸ τὸ θυμὸ του ἐχτύπησε τὴν πόρτα.

— Λὲς τὴν ἀλήθεια, Παλάσσα;

— Ἔτσι νὰ ἴδω καλὸ! εἰλικρινῶς καὶ ἀψευδῶς ἐπεβεβαίωσεν ἡ θεραπαινίς.

«Ὡστε τὸ ἔργον δὲν συνετελέσθη μετ' αὐτοῦ», διελογίσθη ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Εἶπες λοιπὸν πῶς ἔφυγε γρήγορα;

— Πολὺ γλήγορα μάλιστα! εἶχε ἔλθῃ μόλις ἐφύγατε καὶ δὲν ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά.

— Καὶ ἀφοῦ ἔφυγεν ἐκεῖνος, τί ἔκαμεν ὕστερα ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα;

— Ὑστερα... ὕστερα ἐπρόσταξε νὰ μὴ δεχθῇ κανένα καὶ μάλιστα οὔτε σὺ τὸν Ἰδίων καὶ γὰρ κάμποσιν ὦρα ἐκάθητο μέσα στὸν κοιτῶνά της μόνη καὶ μοναχὴ της, κλειδωμένη μάλιστα μὲ τὸ κλειδί. Ἄν θέλετε, τοῦτο μοῦ φάνηκε παραῤῥενο, γιὰτὶ νᾶνε μοναχὴ καὶ νὰ κλειδωθῇ, γιὰτὶ αὐτὸ ποτέ της δὲν τῶκαμε.

— Ὑστερα; ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπαλλεν ὑπὸ παραχθῆς ἀμφιβολίας καὶ ἐλπίδος.

— Ὑστερα μὲ διέταξε νὰ προσκαλέσω ἓνα ἀμάξι, καὶ ἐπῆγε κάπου...

— Ποιὰν ὦρα ἔγινε τοῦτο;

— Νομίζω κατὰ τὰς δώδεκα.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς τινας. Ἀνεμνήσθη ἤδη ὅτι τὴν χθὲς ἐσπέραν, ὅταν ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς Εἰρήνης καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ θαλαμηπόλος του τῷ ἀνέφερεν ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἀφίκετο ἡ κ. Κόροβοφ, ἀλλὰ χθὲς δὲν εἶχε δώσει τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν εἰδησιν ταύτην, κατὰ τὴν παρούσαν ὅμως στιγμὴν τοῦτο ἐλάμβανε σπουδαιότητά τινα.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ

Διήγημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ

VICTOR IEN SARDU

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἐφθασαν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων, ἣτις θεωρεῖται ὡς τὸ προπύλαιον τῆς Λαμπρᾶς. Κατὰ τὰ νενομισμένα, καθ' ὅλην τὴν μακροχρόνιον περίοδον τῆς Τεσσαρακοστῆς δις μόνον ἐπιτρέπεται ἡ ἰχθυοφαγία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅταν δὲν συμπέσῃ μετὰ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Πάσας τὰς διατάξεις ταύτας τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε οὐσιώδεις εἴτε μὴ, φυλάττουσιν ἀπαράβατως οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἄλλων χωρῶν, παραλαβόντες παρὰ τῶν πατέρων αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποταμῶν ἀλιεύοντες κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἰχθὺς κομίζουσιν ἐντός κο-

φίνων ἀπὸ ἀποστάσεως 12—15 ὥρων καὶ πωλοῦσιν ἀνὰ πάσας τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, ἔνθα ὑπάρχουσι Χριστιανοί. Πατροπαράδοτον δ' ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἔθος, καθ' ὃ καὶ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος ὀφείλει νὰ ἰφθυοφαγῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· τρώγουσι δὲ παστὺς ἰχθὺς ἐν ἀνάγκῃ, ὁσᾶκις δὲ εὐρεθῶσι νωποί, διότι πολλάκις οἱ πρὸς ἀλιεῖαν αὐτῶν μεταβαίνοντες, Χριστιανοὶ καὶ Τούρκοι, ἀποκλείονται ὑπὸ τῶν χιόνων ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας καὶ τότε καταφεύγουσιν εἰς τὰ πηλοῦς χωρὰ τουρκικὰ χωρία καὶ φιλοξενούνται θερμότατα ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἵτινες ἔχουσιν ἀδιαφιλονίκητον ἀρετὴν τὴν τῆς φιλοξενίας, ἥ εἰσέρχονται εἰς παρόχθιον νερόμυλον, ἔνθα φιλοξενεῖ αὐτοὺς ὁ μυλωθρὸς, ψήνων ὑπὸ τὴν θερμὴν τέφραν τῆς ἐστίας αὐτοῦ τὸν ἀναγκαιοῦντα ἄρτον χωρὶς μαργά, κατὰ τὸ ἄρτι εἰσαχθὲν ἐν Ἀθήναις σύστημα τοῦ ἀρτοποιοῦ κ. Σπ. Σίμου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀνατολῆς, φυσικώτερον βίον ζῶντες, γινώσκουσι πολλὰ πράγματα πρὸ τῆς ἐφευρέσεως, ἀνακαλύψεως ἢ ἐφαρμογῆς αὐτῶν ὑπὸ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν...

Μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Βατίων ἀρχονται αἱ συγκινητικώταται ἀκολουθίαι τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος. Ὅσον καὶ ἂν ἀπεμακρύνθημεν καὶ ὁσημέραι ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τῆς ἀφελούς παραδόσεως τῶν πατέρων ἡμῶν, ὅσον καὶ ἂν τερπόμεθα εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς «Ἑβραίας» τοῦ Ἀλεβὺ ἢ τοῦ «Ριγολέττου», τῆς «Αἰδᾶς» τοῦ Βέρδη ἢ τῶν «Οὐγενότων» τοῦ Μάγερβέρ ἢ τοῦ «Φάουστ» τοῦ Γκουινώ κτλ., ἐν τούτοις, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογῶμεν, ἀσυγκρίτως ἀνωτέραν συγκίνησιν αἰσθανόμεθα οἱ πάντες ἐν τῇ ἀκρόασιν τῶν Νυμφίων, καὶ μάλιστα ὁσᾶκις ψάλλονται καλῶς. Τοῦτο εἶναι σαφέστατον τεκμήριον τοῦ ὅτι, εἰ καὶ ζῶμεν τὸν ἐπιτηδευτὸν βίον, ἐν τούτοις εὐχαρίστως, ἂν ἠδυνάμεθα, θὰ ἀντηλλάσσομεν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ φυσικώτερου, τοῦ ἀφελεστεροῦ, τοῦ γλυκυτέρου βίου τῶν πατέρων ἡμῶν. Ἄν δὲ διὰ πάντα Χριστιανὸν αἱ ἡμέραι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ᾖναι συγκινητικαὶ καὶ γλυκεῖαι, ἀλλὰ διὰ τοὺς Μικρασιάτας Ἕλληνας παρέχουσιν ὅλους ἰδιαίτερον θέλγητρον. Ἡμεῖς, ζῶντες ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, δὲν δυνάμεθα νὰ νηστεύωμεν τὸ μακρότατον ἀληθῶς χρονικὸν διάστημα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· τούτου δ' ἕνεκα ὀλίγον συγκινούμεθα ἀπὸ τὰ κόκκινα αὐτὰ τοῦ Πάσχα καὶ ἀπὸ τῶν κρέας· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐκείνους τοὺς διανύσαντας ἐν αὐστηρᾷ ἀποχῇ πάντων τὴν Τεσσαρακοστήν, εἶναι πανήγυρις πανηγύρεως, εἶναι ἀληθὴς λαμπρὰ ἢ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμέρα. Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Νηστειῶν ἤρχετο διὰ τριημέρου νηστείας καὶ ἐνδελεχοῦς προσευχῆς, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι δι' ἡμερησίας, καὶ πάλιν διὰ τριημέρου ἢ τελευταία, ἡ Μεγάλη. Οὕτω ἡ ψυχὴ, καθαρθεῖσα ἀπὸ τῶν ῥύπων αὐτῆς, ἐγίνετο ἁγία τῆς ἁγίας Κοινωνίας, καὶ τὸ σῶμα ἡμείβετο ἀνταξίως